

РЕШЕНИЕ

№ 27693

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5432** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. чл. 149, ал. 5 от АПК.

Образувано е по жалба на „АРГУС БИЗНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес в [населено място], представлявано от Н. В. Ш., с искане за прогласяване нищожността на Ревизионен акт /РА/ № Р-22002224001656-091-001/22.07.2025г., издаден от М. И. А. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. Б. М. на длъжност главен инспектор по приходите-ръководител на ревизията, жалбата срещу който, в частта с искането за обявяване на нищожността на РА, е отхвърлена с Решение № 338/17.03.2026 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /Д“ОДОП“/ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите /ЦУ на НАП/.

В жалбата са изложени доводи за нищожност на процесния РА, поради нередовно връчване на всички, съставени по време на ревизията документи. Оспорва се извода на решаващия орган за надлежно връчване на заповедта за възобновяване на производството, което възпрепятствало дружеството да упражни правата си в хода на ревизионното производство преди издаването на РА. В тази връзка счита, че нередовното връчване на заповедта за възобновяване на производството е рефлектирало върху крайния акт, с който приключва ревизията, а именно РА. Твърди се, че липсват доказателства за успешно прилагане на предвидените способи за връчване, като обвързва елементите на фактическия състав на връчването на заповедта за възобновяване с хипотезата на чл.34, ал.5 от ДОПК. С тези аргументи иска обявяване на нищожност на РА.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. С., описва хронологично протичането на ревизията по следния начин: След получаване на РД, в срока по чл.

117, ал. 5, е поискано удължаването му, което искане е уважено. Докато тече този срок производството е било спряно, заради тълкувателно решение на ВАС. След обявяване на тълкувателното решение, възложителят на ревизията е възобновил производството и след изтичане на срока, издава РА, но връчва заповедта за възобновяване след издаването на РА. В тази връзка, акцентира, че както в РА, така и в решението на Д „ОДОП“ е възприето неправилно, че е правен опит да се влезе в контакт с жалбоподателя, както и, че същият е уведомен за възобновяването на производството. В тази връзка счита, че жалбата до решаващия орган няма как да е просрочена, след като се претендира нищожност на РА. Подробни аргументи за основателността на жалбата излага в писмени бележки. По отношение на разноските, твърди че не е получил адвокатско възнаграждение, тъй като жалбоподателят няма дейност от една - две години и всичките му сметки са запорирани, поради което претендира присъждане на възнаграждение, съгласно разпоредбите на Закона за адвокатурата за указана безплатна помощ на затруднено лице.

Ответникът - директорът на дирекция "ОДОП"- С. при ЦУ на НАП, чрез юрк. Д. оспорва жалбата. Счита за установено, че жалбата по реда на чл. 152 от ДОПК е просрочена. Алтернативното, сочи, че по искането на жалбоподателя за прогласяване нищожност на РА са изложени подробно мотиви в решението на директора на Дирекция „ОДОП“ С.. Изразява становище за неоснователност на искането за обявяване на нищожност на РА, поради което счита, че не е налице причина да се разглежда жалбата по същество срещу него. Обръща внимание, че в удостоверението за извършено връчване по електронен път, приложено по делото, ясно е записано, че тази заповедта за възобновяване е изпратена още на 01.06.2025 г., т.е. са спазени разпоредбите на ДОПК за издаване и връчване на документи в производство по издаване на РА. Съобразно изхода на спора, моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК.

Административен съд - София град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди писмените доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22002224001656-020-001/03.04.2024 г., връчена на 08.04.2024 г. по електронен път на адрес „[електронна поща]“, изменена със Заповед № Р-22002224001656-020-002/11.06.2024 г., издадена от М. И. А., на длъжност - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б., оправомощена със заповед № З-ЦУ-1315/22.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г. и № З-ЦУ-869/03.205.2023 г. на зам. – изпълнителния директор на НАП и заповед № РД-01-672/11.07.2023 г. на директора на ТД на НАП С.. С посочената ЗВР е възложено извършване на ревизия за определяне на задълженията за корпоративен данък по реда на ЗКПО на жалбоподателя „АРГУС БИЗНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2022 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22002224001656-092-001/19.09.2024 г., връчен по електронен път и изтеглен с КЕП от Н. В. Ш. на 08.10.2024 г. /л.88/.

Между страните не е спорно обстоятелството, че в срока на чл.117, ал.5 от ДОПК, с молба, вх. № Р-22002224001656- МБЛ-002-И/21.10.2024 г. ревизираното лице е поискало удължаване на срока за възражение и представяне на доказателства с 30 дни, както и, че молбата е удовлетворена Решение № Р-22002224001656-РУС-001/22.10.2024 г., с което е допуснато удължаване на срока до 21.11.2024 г.

Със Заповед за спиране на производството № Р-22002224001656-023-001/07.11.2024 г., връчена по електронен път на 12.11.2024 г., производството е спряно, считано от 07.11.2024 г. – 14 дни преди

изтичане на удължения с Решение № Р-22002224001656-РУС-001/22.10.2024 г. срок за подаване на възражения по РД.

Издадена е Заповед за възобновяване на производството № Р-22002224001656-143-001/01.07.2025 г. /л.42/, изпратена по електронен път на 01.07.2025 г. и активирана като получена от Н. В. Ш. на 14.10.2025 г. /л.44/.

Ревизията приключва с издаване на РА № Р-22002224001656-091-001/22.07.2025 г. /л.96/, издаден от М. И. А. – орган, възложил ревизията и Д. Б. М. – ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 14.10.2025 г. С РА са установени допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 153 551.67 лева, както и лихви в размер на 52 616.28 лева. Ревизионният акт е обжалван по административен ред с жалба № Ж-22-46, подадена от ревизираното лице на 16.01.2026 г. /л.107/.

С Решение № 338/17.03.2026 г. директора на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП е приел, че така подадената на 16.01.2026 г. жалба е просрочена, доколкото ревизионният акт е връчен на 14.10.2025 г. и срокът за обжалването му е изтекъл на 28.10.2025 г. /вторник, присъствен ден/. По тези съображения жалбата в частта, относно възражението за незаконосъобразност на РА е оставена без разглеждане, като недопустима и производството е прекратено. По отношение на решението в тази част няма оспорване пред съда.

Доколкото жалбата съдържа и доводи за допуснати съществени пороци в ревизионното производство, които предпоставят нищожност на ревизионния акт, директорът на „ОДОП“ - С. е постановил отхвърлянето ѝ в частта, с която се иска прогласяване на нищожност на РА № Р-22002224001656-091-001/22.07.2025 г. Решаващият орган е развил доводи за неоснователност на искането за обявяване на нищожност на няколко основания. На първо място е развил съображения за необходимата материална и териториална компетентност на органа, издал РА, съгласно ТР № 3/26.06.2025 г. на Върховния административен съд на Република България. На следващо място е посочено, че както в удължения срок за подаване на възражения срещу РД, така и след издаване и връчване на заповедта за възобновяване, ревизираното лице не е подало възраженията си в законоустановения срок, поради което последиците от това негово поведение не следва да се тълкуват като нарушение на процесуалноправните норми на ДОПК от страна на ревизиращия орган, с което да е нарушил правата на ревизираното лице в производство, още по-малко като пороци, водещи до нищожност. Изложени са и аргументи срещу обвързването на процедурата по връчване на заповедта за възобновяване с цитирания от ревизираното лице ред по чл.34, ал.5 от ДОПК. С горните аргументи, директорът на дирекция „ОДОП“ е отхвърлил като неоснователна жалбата на „АРГУС БИЗНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД в частта с отправеното искане за обявяване на нищожност на РА № Р-22002224001656-091-001/22.07.2025 г.

Решението на директора на дирекция ОДОП С. е връчено на 25.03.2026 г. на жалбоподателя на електронен адрес „[електронна поща]“.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима по арг. на чл. 149, ал.5 от АПК във вр. § 2 от ДР на ДОПК. С жалбата, подадена до съда са релевирани доводи за нищожност на РА, а според чл. 149, ал. 5 АПК, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Съдът намира, че е сезиран от надлежна страна срещу акт, с който се твърди, че са засегнати нейните законни права и интереси, поради което следва да се произнесе относно изразената претенция за обявяване на нищожността на ревизионния акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на настоящото производство е единствено заявеното от оспорващия искане за прогласяване нищожност на Ревизионен акт № Р-22002224001656-091-001/22.07.2025 г., издаден

от М. И. А. – орган, възложил ревизията и Д. Б. М. – ръководител на ревизията, поради „нарушена процедура по връчване на издадената Заповед за възобновяване на производството № Р-22002224001656-143-001/01.07.2025 г.“.

С оглед предмета на производство, всички наведени от жалбоподателя основания за незаконосъобразност на акта, под формата на унищожаемост, остават извън обхвата на съдебния контрол.

За разлика от договорите, при които едни пороци водят до нищожност, а други – до унищожаемост, при административните актове едни и същи пороци (с изключение на порока некомпетентност, който винаги води до нищожност) водят било до нищожност, било до унищожаемост на административния акт. Критерият за правните последици от наличието на порок, посочен в нормата на чл. 146 АПК, е степента или тежестта на допуснатата незаконосъобразност при издаването на административния акт. Принципът е, че същественото нарушение води до унищожаемост, особено същественото – до нищожност, а несъщественото – не се отразява на действителността на административния акт.

Липсата на компетентност винаги е основание за нищожност на акта.

В конкретния случай, компетентността на издателя на Ревизионния акт следва от ТР № 3/26.06.2025 г. на Върховния административен съд на Република България. Неспазването на формата на административния акт също е основание за нищожност, само когато е толкова сериозно, че практически се равнява на липса на форма и оттук и на липса на волеизявление, т.е. липса на акт. В останалите случаи, включително и в хипотезата на пълна липса на мотиви, порокът във формата води до унищожаемост. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаване на административния акт. Тяхната липса разкрива съществено нарушение на изискванията за законосъобразност на административния акт и е основание за неговата отмяна. Те обаче не представляват част от самото волеизявление, а само го обясняват и поясняват, поради което, колкото и да са важни, тяхната липса води единствено до унищожаемост на административния акт, а не и до неговата нищожност.

Съществени нарушения на производствените правила са основания за нищожност при степен на опороченост на акта, съпоставима по същество с отсъствие на волеизявление (например поради липса на кворум при колективен орган). Във всички останали случаи на съществени нарушения на производствените правила, последните биха обосנוвали унищожаемост, но не и нищожност на издадения административен акт.

Нарушенията на материалния закон са относими към правилността на административния акт, а не към неговата валидност, затова нищожен би бил само този акт, който: е основан на друг нищожен административен акт, който налага извършване на престъпление или административно нарушение, който изцяло е лишен от законова опора – не е издаден нито въз основа на закона, нито въз основа на подзаконов нормативен акт, когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Само в тези случаи порокът материална незаконосъобразност би обосновал нищожност на административния акт, а във всички останали води до неговата унищожаемост.

Превратното упражняване на власт също е порок, който по правило води до унищожаемост на акта и единствено в хипотезата, при която преследваната цел не може да се постигне посредством никакъв друг акт, както на същия, така и на друг административен орган, посоченият порок обуславя нищожност. Ако целта на административния акт би могла да се постигне с друг акт при други правни и фактически условия, порокът води най-много до унищожаемост на акта, но не и до неговата нищожност.

Извън разгледаните хипотези, във всички останали случаи пороците при издаване на един

административен акт могат да обосноват неговата унищожаемост, която, установена от съда в рамките на производство, образувано в сроковете по чл. 149 АПК, обуславя неговата отмяна. При липса на оспорване, иницириано в рамките на преклузивните срокове по чл. 149 АПК, порочният унищожаем административен акт се стабилизира и не подлежи на отмяна, освен в изрично предвидените от закона хипотези и при изчерпателно уредени там условия.

Оспореният в настоящото производство акт е издаден от компетентен орган.

Ревизионен акт № Р-22002224001656-091-001/22.07.2025 г., издаден от М. И. А. – орган, възложил ревизията, определена поименно и функционално в заповеди № 3-ЦУ-1315/22.06.2023 , № 3-ЦУ-1997/04.11.2022г., № 3-ЦУ-869/03.05.2023 г. и № РД-01-672/11.07.2023 г. на директора на ТД на НАП, и Д. Б. М. – ръководител на ревизията, старши инспектор приходи – ръководител на ревизията по силата на ЗВР № Р-22002224001656-020-001/03.04.2024 г., компетентни съгласно ТР № 3/26.06.2025 г. на Върховния административен съд на Република България.

РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК.

Не е налице порок във формата на акта, който да е толкова тежък, че практически да се приравнява на липса на форма и съответно на волеизявление като основание за нищожност. Спазена е предписаната в чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с реквизитите по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него Ревизионен доклад № Р-22002224001656-092-001/19.09.2024 г., съставляващ неразделна негова част, съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК. В срока за възражения по чл. 117, ал. 5 ДОПК, от жалбоподателя е подадена молба за удължаване на срока за реализиране на това право, която е удовлетворена.

Процесуалното нарушение, поддържано от пълномощника на жалбоподателя се изразява в ненадлежно съобщаване на издадената заповед за възобновяване на производството. Видно от приложеното по делото Удостоверение за връчване по електронен път, заповедта за възобновяване е изпратена по електронен път на 01.07.2025 г., но е връчена, т.е. станала достояние до знанието на адресата на 14.10.2025 г., когато документът е активиран като изтеглен от него. Установява се, че заедно със заповедта е бил изтеглен и вече издадения РА. Горното нарушение на административнопроизводствените правила не би могло само по себе си да доведе до нищожност на заповедта. АПК предвижда възможността за отмяна на акта, когато е налице съществено процесуално нарушение, т.е. такова, което би могло да повлияе върху съдържанието на крайния акт. Наличието на съществено процесуално нарушение обаче прави акта унищожаем, а не нищожен, и е основание за отмяна, съответно подлежи на проверка от съда, само при упражнено право в срока за оспорване по чл.149 АПК, какъвто не е настоящият случай.

Изложеното мотивира съда да отхвърли искането за обявяване нищожността на РА № Р-22002224001656-091-001/22.07.2025 г., издаден от М. И. А. – орган, възложил ревизията и Д. Б. М. – ръководител на ревизията.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане, в полза на Национална агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура се намира ответният административен орган, следва да бъдат присъдени разноски за настоящото производство.

Съгласно чл. 161, ал. 1 от ДОПК (изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

Така мотивиран Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АРГУС БИЗНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес в [населено място], представлявано от Н. В. Ш., с искане за прогласяване нищожността на Ревизионен акт № Р-22002224001656-091-001/22.07.2025 г., издаден от М. И. А. на длъжност началник на сектор, възложил ревизията, и Д. Б. М. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията.

ОСЪЖДА „АРГУС БИЗНЕС КОРПОРЕЙШЪН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес в [населено място], представлявано от Н. В. Ш., да заплати на Национална агенция за приходите разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: